Ч. 250. Второк 4 (17) падолиста 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Чехи а Німці і Рада державна. — З буковиньскої політики. — Заперечене чутки о димісиї ґр. Лямсдорфа. — Правда о положеню в Сербії.)

Чехи лагодять ся до нової кампанії парляментарної. Як вже звістно, три більші чеські партиї сполучили ся разом до спільної акциї. В пятницю ухвалили они, що вільно кождій партиї, коли хоче, приступити до тої коаліциї, щоби так успішнійше ділати. Рівночасно висказано бажане, що ліпше було би, як би всї чеські посли до Ради державної утворили один спільний клюб. Наконець ухвалено всї внесеня в справі тактичного поступованя у Відни. Тогди зібрав ся на нараду екзекутивний комітет Молодо-Чехів і зажадав, щоби лишити парляментарній комісиї чеського клюбу, нехай она рішає від часу до часу, якої треба держати ся тактики. Як зачувати, рішили ся Чехи вести в Раді державній як найострійшу обструкцию, а Німці знов не хотять нічого й чути о якихсь уступках в користь Чехів. Правительство пристало би охотно на то, щоби Чехам дати чеський університет в Кромірижи, але Чехи хотять конче в Берні, на що знов Німці не хотять ніяк згодити ся. „Hlas Naroda" каже, що університет може бути лиш в осередку краю або хиба в такім місті, з котрим вяже ся традиция університету, а німецка праса доказує, що новий університет стане ся хиба новим осередком чеської борби против Німців. Серед таких обставин збирає ся Рада державна а мірода́йні круги суть вже з гори приготовлені на обструкцию з чеської сторони. „Budivoj", орґан кн. Шварценберґа, доносить навіть з Відня, що скоро Німці не схотять згодити ся на бажаня Чехів в справі основаня чеського університету на Мораві, а Чехи схотять робити дальше обструкцию, то президент міністрів др. Кербер розвяже Раду державну а перед новими виборами буде палата послів змушена до нового реґуляміну.

Вільнодумний союз послів буковиньского сойму видав відозву до виборців, в котрій каже, що більшість соймова зложена з Румунів і Вірмено-Поляків недопустила до залагодженя найважнійших для краю справ; она старала ся всякими способами недопустити до виконаня тої проґрами, яку поставила вільнодумна партия в інтересі загального добра, а тота проґрама обнимала: реформу виборчу, основане банку краєвого, управильнене платнї учителїв шкіл народних, впорядковане фінансів краєвих, піднесене промислу і ремесла, знесене мита на дорогах і переняте доріг на край і т. д. Коли двомісячна сесия соймова не принесла ніякого хісна, то вина в тім виключно лиш більшости, а одвічальність за то спадає не лиш на більшість, але й на маршалка Лупуля, котрий з нею держить. Відозву підписали посли: др. Ончул, др. Смаль-Стоцкий, Николай Василько, др. Штравхер, Піґуляк і Левицкий.

Pol. Corr. одержала з компетентного жерела таку вість з Петербурга: В тутешних дійстно добре поінформованих кругах викликала чутка, яка появила ся в заграничних ґазетах о більше менше вскорі маючій наступити зміні в управі російскої політики заграничної, велике здивоване, бо не лиш, що тота чутка не має ніякої основи, але й взагалі не знає ся нічого, що могло би дати причину, з котрої могла би чутка вийти. Сама балаканина по сальонах не може нічого змінити на факті зовсім певнім, що ґр. Лямсдорф має повне довіре у царя і що в міродайнім місци ані не було ані нема бесіди о его уступленю. Тут ставлять собі питане, хто би то міг мати якийсь політичний інтерес в розпущеню і ширеню такої чутки.

Дописуватель берлиньскої ґазети „Lokal Anzeiger" мав сими днями розмову зі сербским президентом міністрів, а той сказав ему, що всї вісти о якійсь намíренíй абдикациї короля Петра суть зовсім безосновні. Король не думав і

4

ЗБИРАЧКА ОЛИВОК.

Кретийске оповіданє.

(З новогрецкого — Арґіріса Гефталіотиса).

(Дальше).

VI.

Міхаліс встав трохи пізнійше, чим звичайно. І коли вийшов за ворота, стрінув Дімітрія, котрий ішов з дому, щоби побачити, що стало ся, і не лише, що стало ся, але що після подій послідної ночи ще стане ся.

Міхаліс повитав его втішно.

— Вступи до мене і напий ся кави. А заким Васіліка упорає ся, поговоримо про діло.

— Я у тебе? Тисяч разів ліпше там! — і показав в сторону церкви, де було кладовище. — Ходім теть, на самоту. Там, де не буде нікого, перед ким ми потребували би стидати ся.

І коли се сказав, дві грубі слези сплили з невиспаних очий на его бліді щоки. Безсонниця, зворушенє, що не лише не перепер своєї волі, але ще, як думав, понижений і засоромлений іде селом, все те разом змягчило чи радше стопило его серце. Як вчера жерла его лють, так нині мучила журба і скорбота. Не можна сказати, щоби він брата не любив; він любив его, і то, як ми бачили, любовю сестри. Тому й жив его умом та серцем як жіноче єство. Тому й уважав своїм обовязком клопотати ся ним і радити ему.

— Маю тобі богато сказати, любий Дімітрі — говорить Міхаліс — так що твоє серце стане городом.

— Ах, хлопче — відповідає Дімітрі зітхаючи і спочиваючи мутними очима на мурі — або ти мусів уродити ся більше мужчиною або я більше дитиною. Вчера я переходив і бачив забаву. Ліпше для наших ворогів не могло стати ся.

— Алеж слухай раз! Як сказано, я наставив на него добру лапку і...

— Добре, добре! — каже Дімітрі. Відтак звертає ся до него і каже, дивлячись на него поважно:

— Твоя жінка і він куплять і продадуть тебе десять разів, заким ти доміркуєш ся, нещасний! Уважай же: чи ти син нашої небіщки матери або ні? А не пригадуєш собі, що она нам сказала: волиш втратити око чим твоє добре імя!

Знов почало Міхалїсови серце кервавити і страшний, острий та залїзний голос став роздирати ему внутренности. Начеб бачив, що вже нема надії, що нещастє розпростерло над его житєм широкі, чорні крила і прогнало всяку надію.

В одну хвилю прийшло ему до голови покинути брата на дорозї і з ним зірвати. Ліпше зречи ся его чим щастя. Він хотів бігти і як вежа станути перед своєю жінкою, щоби їй сказати, признати ся їй отверто союзником і з рушницею в руці увільнити єї від клеветників, хочби се були єї брати.

Над такою думкою міркував его ум, але він за мало був мужчиною, щоби перевести єї в діло. Якби так з Турками, то що иншого. Турок не вимагає богато моральної відваги. І начеб знав, що сего дарунку не дала ему судьба, серце ему тремтіло і щеміло болісно як у дівчини.

Якась дивна, нахабна трусливість спанувала его, так що ледви держав ся на ногах. Ах, коби ему лучила ся притока розлучити ся з ним, нехай іде собі дальше. Хотів утечи на самоту, положити ся і замкнути очи, очи свого розуму, і так лежати як твердий камінь, бодай лиш хвилину.

Хитрий Дімітрі доглянув усе; бачив, як Міхалїсови виступив холодний піт; чув, як він сопів. Тому зміркував, що найліпше буде, коли розмову відложить ся на пізнійше.

— Як маєш тепер що пильного, то йди. Поговоримо другим разом.

— Так, маю пильне діло — відповідає Міхаліс. — Прийди вечером, то поговоримо.

І потім лишив Дімітрія та пустив ся з легким серцем в иншу дорогу. Єму здавало ся, що увільняв ся від страшного тягару.

— Вже я тебе знаю, не крути менї голови, нужденний сіромо — воркотів Дімітрі, коли лишив ся сам оден. — Заким мине сей день, прийдеш знов питати мене о раду. Сьвіт роздоптав твоє імя. Небавком переконаєш ся.

Дімітрі пішов домів, а Міхаліс до тискарень оливи. По дорозї стрінув ся з Панаґеосом, коли виходив з гостинниці. В одну мить забув усе і поздоровив привітливо свого сестрінка.

— Ну, куди так? — питає Міхаліс.

не думає зрікати ся престола в користь свого сина. В краю єсть спокій і нїхто не думає о якійсь революциї. Правда, невдоволені суть, але вже й найбільші прихильники Обреновичів стараються ся зблизитись до короля. Так н. пр. полковник Касич вже кілька разів просив короля о авдиенцию, але король все ему відмавляв, аж ось недавно его приймив. Опозициї против короля нема. Що-до природного Міланового сина Мілана Хрістича, то нема нїякої обави; сам старий Хрістич каже, що то его син, а впрочім якби всї Міланові природні сини хотїли робити собі претенсию до Сербского престола, то Сербія мала би богато претендентів.

Новинки.

Львів дня 16 го падолиста 1903.

— На погорільців міста Монастириск і села Фільварки наспіли датки: Є. В. Цїсаря 6000 кор., президиї ц. к. Намістництва 3000 кор., Видїлу краєвого 5000 кор., староства в Бучачи від громад 1547 кор. 13 с. і 10.143 кор. 54 с. від ріжних осіб і інституций, разом 25.690 кор. 67 с.

— Ц. к. краєва Рада шкільна іменувала в школах народних: Стан. Данецкого учителем 6-кл. школи в Горлицях; — управителями 2-кл. шкіл: Том. Серкеса в Підберезцях, Іл. Кукурудзу в Лапшинї, Мар. Мариновского в Тури, Юл. Буцевича в Садах теребовельских; — учителями і учительками 2-кл. шкіл: Елеон. Грабовецку на товмацкім передмістю в Тисьменици, Леоп. Спольску в Лїсневичах, Анну Мариновску в Тури, Ів. Трояка в Садах теребовельских; — учителями і учительками 1-кл. шкіл: Ант. Рубля в Гребенцях, Володим. Крупу в Залужи, Сим. Урбанка в Кривім, Роз. Будзиньску в Сїлци, Павл. Антоновичеву в Баранівцї, Брон. Килярску в Рогачинї місточку, Войт. Дзюбасика в Маневі, Брон. Малика в Толщеві. — Краєва рада шкільна перенесла: Стан. Фиду учителя 5-кл. школи в Турцї на таку саму посаду в 5-кл. школї в Грибові, Мар. Ганевску учительку 2-кл. школи в Вибранівцї на рівнорядну посаду до 2-кл. школи в Бринцях загірних, Генр Громницку учительку 2-кл. школи в Задвірю на посаду учительки 1-кл. школи в Любенцї. Ом. Вонсовича учителя 1-кл. школи в Розджаловичах на таку саму посаду до школи в Литвинові, Мих. Годованьского учителя 1-кл. школи в Замочку на рівнорядну посаду в Нагірцях. — Краєва рада шкільна перемінила 5-кл. школу мужеску в Рудках на 6-клясову, а 1-клясову в Лїсеничах на 2-клясову.

— Нова складниця почтова входить в житє з днем 16 с. м. в селї Лубянках вижних, збаражского повіта.

— Сільский листонос. Дирекция почт оповіщує, що від дня 16 с. м. буде заведена при почтовім урядї в Гусятинї служба сільского листоноса для місцевостий: Суходіл, Сидорів, Шидлівцї, Троянівка і Боднарівка. Службу для кождої наведеної місцевости буде повнити листонос кождого дня.

— Нова зелїзниця. Ц. к. Дирекция зелїзниць оповіщує: З днем отвореня руху на шляху Янів-Яворів отворений буде також пристанок Цетуля, лежачий поміж стациями Стариска Шкло і Яворів. Пристанок Цетуля буде служити тілько для руху особового і пакункового за заплатою належитости в поїздї. В наслїдок отвореня сего пристанку змінено трохи розклад їзди на згаданім шляху, так, що до Яворова будуть приходити поїзди о год. 10^{28} рано і 7^{30} вечером, а виходити будуть з Яворова о год. 4^{38} рано і 1^{40} пополудни. — Час приїзду і від'їзду зі Львова не змінив ся. Отворене руху наступило 14 с. м.

— Руский театр, перебуваючий тепер в Стрию, виставить: Ві второк, дня 17 с. м. „Катерину“, оперу в 3 дїях Аркаса. В тій штуцї виступить гостинно п-а Волошин зі Львова. — В четвер дня 19 с. м. „Двін людей у церкву скликає“, конкурсову народну комедию в 4 дїях Яновскої. Дальший репертуар буде оголошений пізнїйше.

— Щепи на продаж. Тов-о господарске „Сільский Господар“ в Олеску набуло до двох тисяч щеп. З них около тисяч щеп старших (самих яблінок і грушок) високих понад два метри, може товариство продати в цїнї по 30 кр. на місци. В одній вязцї і висилцї може бути найменше 15—20 щеп.

— Часопись для учеників. З Тернополи доносять, що з початком 1904 р. стане виходити місячник для учеників середних шкіл. Редакцию сеї часописи обійме проф. Евген Мандичевский.

— Правосильний вирок. В пятницю повідомив Вершхолек, засуджений за убийство Оранжевої і єї служниці, предсїдателя розправи радника Шимоновича, що свій засуд на кару смерти приймає. На розправі, як звістно, зголосив через свого оборонця жалобу неважности. Червений також вже надумав ся і приняв вирок. Третий засуджений, Радзевич, котрий відразу кару приняв, попросив о два тижднї проволоки в відсиджуваню кари.

— Вісти з Америки. Наші еміґранти в Сполучених Державах, занятї в переважної части при тяжких роботах, наражують ся на утрату здоровля або й житя і справдї нещастя посеред них лучають ся доволї часто. Само 44 число „Свободи“ нотує ось які нещасні пригоди: Дня 2 жовтня захопив поїзд при роботї Петра Бідника родом з Мшаної, коросняньского повіта і потворощив его; небіщик мав 44 лїт і полишив в краю жінку і пятеро дїтий. — Дня 17 жовтня в Northampton, Pa., убило камінє в каменоломї двох Русинів: Гриця Щїпку з Бордуляків в Брідщинї і Асафата Ґузїя із Щавного в повітї сяніцкім. Щїпка був самотний, а Ґузїй, чоловік уже старший, маючий в краю жінку й дїти, прибув до Америки вже третий раз, щоби заробити знов дещо гроша та вернути до краю. — В якийсь час пізнїйше знов потворощило там камінє двох Русинів: Ник. Трухана і Данька Онушканича, обох родом з Репеди, в сяніцкім повітї. — В Філадельфії, в фабрицї зелїза пояс від машини скалїчив одному Русинови руку, так, що робити нею вже не зможе. — Дня 20 жовтня коло Пітсбурґа, Па, при будові зелїзничого моста через ріку зломив ся креп і вінда до підношеня тягарів, в наслїдок чого упав на поміст корабля цїлий ваґон зелїза і 12 робітників убив а 5 смертельно покалїчив; між одними й

— Я був на горі у тебе — відповідає Панаґос відміреними словами. — Хочу взяти тебе з собою до церкви.

— До церкви? В четвер? Чи ти не хочеш женити ся?

— Нї, сповідатись хочу.

— Ну і? Чи я сповідник?

— Дай спокій. Хиба ти не чув? Або удаєш, що нїчого не знаєш.

— І не хочу нїчого чути — відповідає Міхаліс, догадавшись, про що діло. — Радше нехай лихий язик, що се збрехав, піде просити Бога о прощенє.

І він хотїв потягнути его домів.

— Можеш вірити, Міхаліс, або нї, про се нема тут бесїди. Я мушу розкрити тобі своє серце перед Богом, щоби ти бачив. А впрочім тут ходить не лише о тебе, але й твою рідню, о всїх наших свояків.

— Алеж хлопче, чи ти ще маєш вино в голові? Менї вже не шумить. Ходи на діл, походимо по поли та порозмовляємо!

— Годї! Моїм обовязком є хоронити твоє імя, і нїчо не відведе мене від сеї постанови. Перед неповна тижнем ти поучив мене, що маю діяти, коли моє серце пропадало за Асімою. І я тебе послухав. Тепер черга на тебе вислухати також мене і піти зі мною.

Мимо опору потягнув его за собою і оба прийшли до келїї пароха в подвірю церкви. Старий о. Харалямбос сидїв на камінній лавцї і заживав сонця на зиму. Панаґос підійшов до него сам і почав розмову.

Коли они розмовляли, Міхаліс, з руками на спинї, ходив довкола церкви і приглядав ся численним могилам, поодиноким нагробникам, глубокій і повній кістниці. Він станув перед нею і глядїв на жовтаві кости, що з кождого гробу були тут збережені в дивний мішок, перегнилий мішок, що місцями був знищений, а з его дїр виглядали до половини кости: мужчин, женщин і дїтий. Міхаліс глядїв на них поважно і его губи шевелїли таємно. Може его душа питала, кілько тут костий розторощила куля? Бог знає. Але его губи шевелїли таємно. Може се був шепіт розуму, що укриває часом глубокі думки і ще глубший біль.

Нараз закликав его Панаґос. Церква була отворена, коли він опять явив ся. Всї три війшли до середини. Перехрестили ся і поцїлували сьвятий образ. Сьвященик показував дорогу, Панаґос ішов за ним, позаду Міхаліс. Пішли перед сьвятую сьвятих. Оба станули мовчки перед нею. Панаґос глядїв до середини, куди пішов сьвященик. Міхаліс споглядав на вікна скупані в сонїшних проміннях і на ріжнобарвне сьвітло, що падало крізь кришталові пауки церкви. Які в нех обох буля наміри, він не знав добре, анї не питав про се. Але бачив, що оно йде до доброго і не задля него, але щоби его жінку увільнити від страшного заміту, а свого брата від пекла, яке в нім кипіло тому, був нетерпеливий і ждав.

Вкінци виходить старенький сьвященик із сьвятих воріт, з епітрахилем на раменах, евангелієм в руках і сходить оден степень низше. Киває на них і оба свояки наближають ся до него.

— Панаґос — починає поважний старець — Панаґос, котрого батько поляг на тій земли за віру та вітчину, і котрого кости спочивають в тій сьвятій земли, — я висповідав тебе в тій каплици і при тих костех ти присяг менї, що твоя душа не винувата якого-небудь гріху з Міхалиною, жінкою твого вуйка і що про такий гріх ти навіть не погадав. Тепер повтори свою присягу також перед сьвятим письмом, поцїлуй его і зверни ся відтак до свого вуйка, споглянь ему просто в очи і відкрий ему всю правду.

Панаґос сповнив сейчас приказ. Він перехрестив ся тричи, поцїлував евангеліє, відтак руку сьвященика, а вкінци звертаючи ся до Міхаліса, обіймив і поцїлував его, запевняючи серед сліз, що він не винен, що можуть сему вірити всї, що вірять в Христа та евангеліє.

Оба спочивали довший час в обіймах і плакали. Навіть сьвященик ледви міг здержати ся від сліз. Він поблагословив обох, прикривши їх кінцем епітрахиля, почім оба перехрестили ся ще раз і пустили поволи до дверий.

В притворі сказав їм о. Харалямбос, похитуючи сніжною бородою, що тепер не потребують журити ся людскою обмовою, бо він сам піде та скаже, де буде треба, а тодї сховав під себе хвіст проклятий, що сьмів повставати против Христа; бо сьвітло проганяє все темряву. Притім виголосив ще кілька церковних стихів.

— До Димітрия, насамперед до Димітрия, отче! — були перші слова, які Міхаліс міг видобути із себе по довгій мовчанцї. — До Димітрия! — І він обтер собі вогкі очи.

Сейчас вибрали ся всї три в дорогу. Оба своячки пішли на оливні поля, о. Харалямбос до дому Димітрия.

VII.

Вечером зібрали ся парамітийскі селяни, як звичайно, в гостинници Фотіса. Половина стільців була занята; Фотіс звивав ся на всї боки. Окрім брязкоту склянок, голосних окликів послуги і скорих ударів кресила було чути також глухий, безнастанний гамір, якого не хибувало нїколи, хочби задля того, що „блоха скочила.“ А тепер мали Параміт̓іоти таких блох до волї! Передовсїм справа Панаґоса, відтак вічні спори, що знов вибухали поміж християнами а Турками. Се не була догідна пора до боїв. Нї по одній, нї по другій сторонї не хотїли сего. Ще не уступило пригноблене після горячої борби в 1866 року, яка жила в сьвіжій памяти, бо не затерли ся ще єї слїди — доперва від кількох лїт оливні дерева почали знов родити. Тому кождий здригав ся на думку перед новими неспокоями тодї, коли треба працювати і щадити на щасливу годину. Начеб сердеги знали, що на ту годину прийде ще довго ждати.

Серед тої словної пересправи явило ся кількох Турків, що йшли в піль до своєї діль-

другими мало бути кількох Русинів, що робили при тім мості. (Мимоходом сказавши, корабель наскрізь передіравлений тягаром заліза, затонув в сїйже хвили.

— **Катастрофа на Днїстрі.** При реґуляцийних роботах ведених правительством на Днїстрі під Галичем лучила ся дня 13 с. м. нещастна пригода, що стала причиною смерти 6 робітників. Ті робітники, селяни з доохрестних сіл, розвозили барабою ломане камінє і вкидали єго до води для вибудованя хати. Згаданого дня наїхали они дарабою повною каміня на одну з гатий так нещасливо, що в наслідок удару дараба розбила ся і разом з камінем пійшла на дно. Вісьмох людий, що були на барабі упало до води. Мимо безпроволочного ратунку присутних при будові дозорців, котрі підплили зараз на ратунковім човні, уратовано лише двох, а шістьох потонуло. Всї нещастні були обезпечені в „Заведеню обезпечень робітників від нещастних случаїв.“

— **Страшний морд.** З Снятина пишуть нам: Оногди в ночи в селї Іллинцях, тутешного повіта, замордував в страшний спосіб тутешний селянин Іван Даниш, 20-лїтний паробок, свою 47-лїтну матір Анну. Убийник повернувши пізно в ночи з весїля, розпочав з матерею сварню о поділ ґрунту по вітци. В сварни ударив матір вістрем сокири раз в голову, а два рази в шию, а відтак дорізав єї ножем. Страшного убийника арештовано.

— **Крадїж в церкви.** Дня 12 с. м. украдено в церкві в Супранївці, пов. скалатского, дарохранильницю (пушку з короною) з написию: „Хрущевский Володимир — в вічную память жени Антовїни“. Подаючи се до відомости нашої публики, прошу на случай, як би хто хотїв ту річ продати, зарядити арештоване виновника крадежи. *Л. Копертиньский,* парох.

Телеграми.

Віденъ 16 падолиста. Виданий вчера білетин каже, що мінїстер Гартель чув ся вчера ослабленим в наслїдок безсонної ночи.

Берлин 16 падолиста. Виданий о станї здоровля цїсаря Вільгельма білетин каже, що рана майже зовсім загоїла ся. Цїсареви позволено шепотом говорити.

Петербург 16 падолиста. Росийска аґенция телеґрафічна доносить, що вість о близькім уступленю ґр. Лямсдорфа єсть зовсім неправдива.

Софія 16 падолиста. Собранє відкрито вчера престольною бесїдою, в котрій згадує ся о видатках войскових минувшого лїта, потрібних конче для забезпеченя вітчини і о добрих відносинах до других держав особливо же до Росиї.

Піза 16 падолиста. Королївска пара в супроводї мінїстра справ заграничних виїхали вчера рано до Анґлії.

Константинополь 16 падолиста. Амбасадори союзних держав представили Портї, що в єї власнім інтересї лежить сповнити жаданя тих держав, бо инші держави виступають з далеко висшими жаданями. Вел. везир і мінїстер для справ заграничних мають виготовити відповідь, котра на нинїшній радї мінїстрів буде предметом наради.

ниці. Християни закликали їх до середини і угостили.

— Ге, Гусеін — відозвав ся оден з них до другого, котрому треба було лише зняти біле полотно, щоби взагалі не уважати єго за Турка — ге, Гусеін, що я тут чую? Значить ся, ти наймив до своїх піль найлїпшу збирачку оливок, Асіму? Ей, ей, ґратулюю! Уважай, приятелю, щоби ще не зробив єї Туркинею.

— Чорт би того взяв, хто се зробить — обізвав ся другий. — Може спокійно з нею женити ся, коби лиш ми єї позбулись. Ще не минув недавний єї вибух, а вже вчера кинула ся мому братаничеви на шию, і то серед дороги, божевільна! Гусеін навчить вже єї розуму, ту вітреницю!

На се Гусеін зареготав ся на все горло, бо як добрий Кретиєць розумів ся на жартах.

Потім пішла розмова про Панаґоса. Коли вість про посередництво о. Хараламбоса обійшла ціле село, і то без ґазети, всї не могли надивувати ся. Навіть три Турки знали, що се була дурниця і мусїла полягати на похибцї, коли тут замість Асіми вмішали Міхалину. То оден з них, найбільше недовірчивий, сказав, що він на місци Міхаліса впакував би Панаґосови кулю в лоб і потім пішов би перед суд.

— Що говориш, алеж де там, Мустафо, то несправедливо! — перебив третий Турок.

Иншими словами: навіть три Турки не могли згодити ся, що справедливе, а що ні. А коли-б з другої сторони спитати девятьох християн, то було би десять гадок. Оден убив би Панаґоса, другий Міхаліса, третий єго жінку, четвертий всїх троїх, пятий і шестий лише їх обоїх, семий нікого, а вкінци дехто, що чув про лють Димітрія, був би рад єму завдати кару, бо він не дає християнам спокою, тепер, коли они мають навіть благословеньство сьвященика, лиш старає ся установити свої закони.

Коли стала западати ніч — Турки вже забрали ся — явились також два брати, Міхаліс і Дімітрі, потім ще Панаґос з Янїсом, всї чотири в товаристві. Пізнїйше прийшло ще кількох свояків, і цїлий кут заповнив ся їх ріднею. Начеб з обох сторін видано маніфест, який їх згуртував. Се була лише комедия, бо добродушний парох аґітував цїлий день як апостол Павло, бігаючи від хати до хати, проповідаючи правду, благословлячи та миравчи. Але якраз та ревна біганина пароха будила підозрінє, що тут щось не до ладу. Щастє було, що тодї вибухли непорозуміня з Турками, на котрі мож було все звалити. Завдяки сему Міхалина і кілька инших замужних і незамужних женщин сидїли серед хвилюючого гамору зовсім спокійно, невідомі нїчого.

Між тим Дімітрі замічав із свого кута підчас розмови кілька річий. По перше, крик, який він чув вже здалека, коли сходив в темряву, устав з хвилею, коли війшло їх чотирох. По друге, коли они явили ся і гамір притих, пішли від уст до уст легкі шепти. А по трете, голосні дотепи, які тепер дехто пускав, були от, як то кажуть: на дворі дощ паде. Все те Дімітрі роздумував в своїй голові і курив мовчки папіроску.

Прийшла пора їсти і коли випито до дна, всї підвели ся і пішли домів. Лише Дімітрія годї було забрати з собою до дому брата, щоби випив за здоровлє Міхаліса та єго жінки. Він оправдав ся болем голови наслїдком безсонниці і пішов просто домів.

Всї инші пішли до Міхалини. Там зібрало ся також кілька нанашок та сват, що дожидали своїх чоловіків з гостинниці. Великого бенкету не було, бо більша часть була втомлена ще по послїдній нічній забаві. Всеж таки випили чимало горівки настоячки і пізно розійшли ся серед сьміхів та криків, при чім Міхалина очевидно найбільше доказувала.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1903 після середно-европ часу.

Зі Львова

посп.	особ.	відходить
		День
	6·22	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·45	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск з Підзамча
8·25		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·35	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·05	„ Лавочного. Калуша, Борислава
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Самбора, Хирова
	9·40	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Черновець, Делятина, Потутор
	10·40	„ Тернополя, Потутор
	1·14	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$ в неділї і сьвята
1·50		„ Підволочиск з гол. двірця
2·04		„ „ з Підзамча, Гусятина
	2·10	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$ в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе, Калуша
2·50		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	3·15	„ Янова від $^{1}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$
	3·25	„ Ряшева, Любачева
	3·30	„ Брухович від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$
	3·40	„ Самбора, Хирова
		Ніч
12·45	4·10	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Букарешту, Чорткова
	5·50	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$
	6·05	„ Станиславова, Жидачева
	6·15	„ Кракова, Відня, Берна, Хирова
	6·30	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дни
	6 40	„ Лавочного, Мункача, Хирова, Калуша
	7·05	„ Сокаля, Рави рускої
	8·14	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	9·20	„ Підволочиск з Підзамча, Бродів
	9·55	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10 42	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик, Делятина
	10 55	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·—	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·24	„ „ з Підз., Грималова, Заліщик
	11·05	„ Стрия
	11·11	„ Жовкви (лиш що неділї)

До Львова

посп.	особ.	приходить
		День
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·50	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$
	7·35	„ Самбора, Хирова
	7·40	„ Янова на гол. дворець
	7·45	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·35	„ Підволочиск на Підзамче
	7·55	„ „ „ гол. дворець
8·10		„ Станиславова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	8·55	„ Кракова, Відня, Орлова
	9·55	„ Стрия
	10·55	„ Ярослава, Любачева
	11·15	„ Станиславова, Потутор
	1·25	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
1·40		„ Іцкан, Станиславова, Чорткова, Заліщик
2·15		„ Підволочиск на Підзамче, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·30		„ Підволочиск на гол. дворець, Гусятина
	5·06	„ „ „ Підзамче
	5·30	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля, Белзця, Любачева
	5·50	„ Кракова
	5·40	„ Черновець, Жидачева
	3·14	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
		Ніч
	8·04	З Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$ в неділї і сьвята
	10·—	„ Самбора, Сянока
12·20		„ Черновець, Заліщик, Делятина
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·09	„ Тернополя, Грималова на Підзамче
	3·30	„ Тернополя, Грималова на гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	10·07	„ Янова від $^{17}/_{5}$ до $^{18}/_{9}$ в неділї і сьвята
	9·12	„ Брухович від $^{17}/_{5}$ до $^{13}/_{9}$ в неділї і сьвята
	8·25	„ Брухович від $^{15}/_{5}$ до $^{15}/_{9}$ в будні дні
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Сянока
	9·25	„ Янова від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Чорткова, Гусятина
	10·02	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець на Підз.
	10·40	„ Лавочного, Калуша, Борислава
	11·50	„ Любіня вел. $^{15}/_{5}$—$^{15}/_{9}$ в неділї і сьвята

ЗАМІТКА. Пора нічна від **6** г. вечером до **5** г. **59** м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).